

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑβδόμη,
κανταθρόους γεμίζουσιν οἱ δρόμοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ποῦντος πεντακόσια κι' ἑννεήντα τρία,
και πολλά μαντάτα, μὰ ζροτῆ, μὰ κρύα.

**Ὁ Σμολένσκης ἦλθ' ἔδω
και ξανά τὸν τραγουδῶ.**

Ὁ Σμολένσκης, ὁ Σμολένσκης, κι' ὁ λαὸς πετώντας βγαίνει
γιὰ νὰ δῆ τὸν ἥρωά του, τὴν μορφή τὴν λατρουμένην,
ὁ λαὸς ὁ μυθοπλάστης, ποῦχει' στὴν καρδίᾳ τὸν νοῦ,
κι' Ἡρακλῆς μ' ἐκείνην κλάθει και Τίτινας τούρανου.

Ὁ λαὸς, ποῦ και ζωσμένος μὲς 'στὴ σίδηρα βραχίλι,
προσκυβεῖ και μεγαλύνει τὴν σεμνὴν παλληκαριά,
ποῦ ἔφαρμάζεται και τώρα μὲς 'στὴ λύπη του τὴ μαύρη,
κι' ὄνειρεῖται ἕναν ἄνδρα λυτρωτῆ του νὰ ξαναδῆρ.

**Ἡ Πατρις 'στὸν Βαρατάσση,
ποῦ και ποῖδς θὰ τὸν ξεχάσῃ ;**

Παιδί μου πολυζήλευτο, κορφή στεφανωμένη,
γιὰ δὲς τὴν λεγεώνα σου τὴν παραπονεμένην,
ποῦ σὰν σ' ἐξάπλωσε νεκρὸ φαρμακωμένο βόλι
νεκροὶ μὲ τοῦτο ἔαρρεψαν πῶς σωριστῆκαν ἔλοι.

Ἐῶνα, φύγη χρυσότερη παλληκαριολας νεότης,
κι' ἀποσταμὲν ἡ Λεγεὼν διψᾷ τὸν ἀρχηγὸ της,
και τὴν ὄρανά της θρηνεῖ, κι' ἔσα στεφάνια πέρνει
'στὰ κἀλλυδά σου τὰ κορπεῖ, 'στὸ μνήμα σου τὰ φέρνει.

Πῶς 'στὸ μικρὸ σου τὸ κορμί τίτοια καρδιά χωροῦσε ;
μαζί της ἐμεγάλωνε και Νίκη λαγταροῦσε,
και τὰ θικά μου τὰ παιδιὰ και τὰ παιδιὰ τὰ ξένη
τὰ φλάμπουρά των ἐσμιζαν κι' ἐκλάφανε γιὰ σένα.

Παιδί μου, ποῦ μοῦ γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνητὴ τὸν θάνατό σου γράφα,
και μὲς 'στὴ μαύρη θλίβι μου και μὲς 'στὴν καταρρόνι
θὰ δείχνω γιὰ παρηγοριά και τὸν 'δικό σου τάρο.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Περικλίτο μου μπαμπῆσιον,
μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
φῶρεσε στραβὰ τὸ ροῖσι,
τρώγε πίνε μὲς χαρὰ.

Ἐκπλωσε μὲς 'στὸ γρασιδί
σὰν γαιδοῦρι τῆς Ἀθήνας,

κι' ὄλο χῆρταινε βρεισίδι
τὰς προστάτιδας ἐκείνας.

Ἐκπλωμένος ἀνευ ῥόθου
ἀληθῆς Ρωμῆος φανού,
δίνε μὲς και τοῦ Μοσκόβου
κι' ἄλλη μὲς τοῦ Γερμανοῦ.

Μὲ Ρωμανίκο μπουρίνι
χίλια τόσα νὰ τοὺς λῆς,

